

door Maria Barnas

DE RUIMTE DIE JE INNEEMT

De Academische Boekengids 46, september 2004, pp. 15.

De rotsen moeten toch voorzichtig herten worden
op de heuvelrand. Rafelig en elke avond zwarter.
De schapen rennen als één witte vlek een hand

een schil van tafel veegt nee van het grijze
weiland. Vast opgeschrikt door de grote,
aanzelende dieren. Hoe de heuvel in het water -

Mijn moeder beweegt zich als een herinnering zich
beweegt als mijn moeder in de onduidelijke tuin.
Niet waar: ze spoelt een kamer van glas om.

Ik heb haar vragen. Schrik je wel eens wakker
zonder leeftijd van herinneringen die op je voorhoofd
druppelen tot het gegevens zijn: ze kloppen

je naam, onweerlegbaar een straat, een nummer
en een land om op de achterkant van een enveloppe
te schrijven. Dat je een vrouw bent en wat dat betekent.

Wat betekent het? Wie zullen we eens schrijven. Wat?
Ik ben vijfenvijftig, ik heb een mooie huid
en goede Poolse heupen. Mijn haar glimt

en valt sluik langs mijn bijna Grace Kelly nee
Uma Thurman gezicht nee jij als je het föhnt
in de ochtend. Je kamt de knopen uit mijn haar.

Niet bewegen. Zo lijken we op elkaar.
Zie je het water zilver geeft licht.
Wij worden geen rotsen meer.

Waar zijn we gebleven?
Daar zijn ze rechts.
Nee dat zijn stenen.

Maria Barnas (1973) ontving op 16 juni met haar poëziedebuut *Twee zonnen* (De Arbeiderspers) de C. Buddingh'-prijs voor de nieuwe Nederlandstalige poëzie 2004. Als beeldend kunstenaar exposeert zij internationaal en als auteur heeft zij twee romans (*Engelen van ijs*, 1997, en *De baadster*, 2000) en een toneelstuk (*De dood en de honden*) op haar naam.